

Iona Rangeley

EINSTEIN de PINGUÏN

DE ZAAK van de VERDWENEN PINGUÏNS

Illustraties van David Tazzyman

Vertaald door Angelique Verheijen



HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Iona Rangeley

Oorspronkelijke titel: *The Case of the Polar Poachers*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: © 2023 HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2023 David Tazzyman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1644 3

NUR 282

Eerste druk november 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentieemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden.

De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK EEN

De middelbare school

Imogen trok het dekbed over haar hoofd en overwoog om uit bed te komen. Daar had ze nooit veel zin in, zeker niet op een schooldag, maar nu er al licht onder de gordijnen door kwam, kon ze er eigenlijk niet meer onderuit. Ze had nog even voor ze meneer Stewarts voetstappen, gedempt door zijn pantoffels, op de overloop zou horen. Daarna roffelde hij altijd met zijn knokkels op de deur en volgde er een bulderend: ‘Tijd voor ontbijt!’

Imogen wist niet precies wat ze van ‘tijd voor ontbijt’ vond. Op goede dagen duurde het alleen maar langer

voor ze toekwam aan de dingen die ze echt wilde doen, en op slechte dagen werd de tijd nog verder uitgerekt, even dik en zompig als haar onaangeraakte kom met cornflakes.

Opeens stond het idee om naar school te gaan haar zo tegen dat ze besloot haar vader te snel af te zijn. Soms was het wachten nog het ergste.

Ze ging rechtop zitten, rolde uit bed en raapte haar schoolkleden van de vloer, waar ze ze gisterenavond had achtergelaten. Toen ze haar slaapkamerdeur open wilde duwen om naar beneden te gaan bedacht ze zich en ze liep een stukje terug. Boven op de boekenkast lag haar detectivenotitieboekje. Het was een beetje verkreukeld bij de hoekjes. Terwijl ze het bekeek, had ze bijna het gevoel dat het haar in de gaten hield.

Ik wil je meenemen naar school, dacht ze, alsof het boekje haar gedachten kon lezen, maar ik weet niet of je daar veilig bent.

De afgelopen weken had ze het niet vaak bij zich gehad, en het gevoel be kroop haar dat het notitieboekje

dat had gemerkt. Ze was bang dat die journalist weer zou opduiken met zijn gesnuffel en zijn vragen, en daarom was het beter dat ze zo min mogelijk op zichzelf leek.

Ze stak langzaam haar hand uit, bedacht zich, pakte haar Franse boek van de plank eronder en rende de trap af.

‘Zo, jij bent vroeg.’ Mevrouw Stewart zette snel de roze hoed af die ze voor de spiegel in de woonkamer stond te passen. ‘Zin om naar school te gaan?’

Het kwam er hoopvol uit, maar ze wisten allebei dat het een domme vraag was.

Imogen keek haar moeder bestraffend aan.

Mevrouw Stewart krabbelde terug.

‘We kunnen Arthur het eerst afzetten als je wilt.’



Imogen knikte dankbaar en pakte een lepel om pinda-
kaas uit de pot eten.

Imogen en Arthur gingen niet meer naar dezelfde
school, en soms vond Imogen dat jammer. Afgelopen
zomer had ze zich er enorm op verheugd om naar de
middelbare te gaan, maar het bleek helemaal niet wat ze
had gehoopt, en alles wat ze had gevreesd.

De krantenberichten over haar en Einstein hadden
natuurlijk niet geholpen, zeker niet nu er zoveel oudere
kinderen in de buurt waren die haar ermee konden pla-
gen. Haar beste vriendin Gracie was waarschijnlijk de
enige die het cool vond dat Imogen het Pinguïnmeisje
was.

‘Imogen!’ zei mevrouw Stewart streng. ‘Wat hebben
we nou afgesproken over lepels in de pindakaas?’

‘Pap doet het ook!’

Mevrouw Stewart kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Echt
waar?’

Op dat moment kwam Arthur binnen. Hij zette zijn
bril recht en gaapte in de mouw van zijn schooltrui.

‘Morgen,’ zei hij, al kwam het er meer uit als ‘mo-ho-gu’. Hij zat nog niet aan tafel of de kat, die had liggen slapen op de rand van de bank, kwam overeind en wurmde zich op zijn schoot.

‘James!’ riep mevrouw Stewart naar boven. ‘Iedereen is klaar behalve jij!’

Gizmo ging zitten en mauwde bezorgd toen hij Arthurs kleren rook.

Ondanks alles moest Imogen grinniken. ‘Je ruikt vast naar pinguïn,’ zei ze.

‘Ik ga na school bij Einstein op bezoek,’ zei Arthur enthousiast. ‘Ga je mee?’

‘O.’ Imogens glimlach verdween direct weer. ‘Dat kan niet, denk ik. Ik heb huiswerk.’

Arthur keek haar humeurig aan. ‘Je hebt altijd huiswerk,’ mopperde hij.

‘Ik zit op de middelbare school, dus ik ben later klaar dan jij! Als ik naar de dierentuin ga, dan ben ik er vijf minuten voor sluitingstijd pas.’ Imogen zuchtte. ‘Maar dat snap jij natuurlijk weer niet.’

‘Ik snap het heel goed.’ Arthur griste de pindakaas voor haar neus van de tafel. ‘Als je Einstein echt wilde zien, dan ging je wel mee.’

‘Imogen,’ zei mevrouw Stewart zacht, ‘ik hoop niet dat je nog steeds overstuur bent over...’ Ze maakte haar zin niet af.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

Zelfs meneer Stewart, die net was binnengekomen, deed of hij nog afwezig was dan anders en pakte snel de krant op.

‘Je weet wel,’ zei mevrouw Stewart vaag.

Imogen keek haar verontwaardigd aan. Natuurlijk was ze nog overstuur.

‘Ze zullen het nu toch wel vergeten zijn op school?’ vroeg mevrouw Stewart smekend.

‘Nee, helemaal niet,’ zei Imogen. ‘En trouwens, wat denk je van iedereen in de dierentuin?’

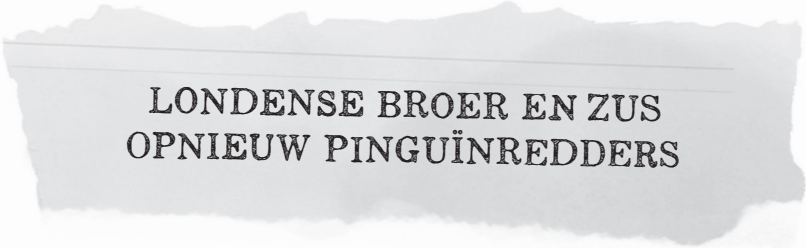
Eerder had ze niet eens zoveel bezwaar gehad tegen de aandacht die ze soms in de dierentuin kreeg, maar dat was voordat de hele school de krantenberichten had

ontdekt en haar ermee was gaan pesten. Afgelopen zomer had een klein meisje bij het pinguïnverblijf gevraagd of ze een foto van haar mocht nemen, en toen had Imogen zich zelfs een beetje beroemd gevoeld. Ze had Gracie direct een berichtje gestuurd om het te vertellen. Vroeger was ze nooit verlegen geweest.

Maar sinds ze naar de middelbare school ging, was het niet zo leuk meer, en met die journalist, Sullivan Prior of zoiets, wilde ze niets te maken hebben. Ze had net gedaan of ze niet had gemerkt dat mevrouw Stewart het artikel van de koelkast had gehaald:

Vermiste pinguïn uit
dierentuin Sydney verstrikt
in verknipt
detectivecomplot

Het artikel ernaast was een paar dagen langer blijven hangen:



LONDENSE BROER EN ZUS
OPNIEUW PINGUÏNREDDERS

Beide berichten lagen nu netjes opgevouwen onder de servetten in de besteklade, want mevrouw Stewart dacht dat Imogen ze daar niet zou vinden.

‘Het is niks voor jou om bezwaar te hebben tegen aandacht,’ merkte meneer Stewart op.

Mevrouw Stewart wierp hem een korzelige blik toe. ‘Dat helpt niet, James.’

‘Het gaat niet alleen om de aandacht,’ legde Imogen uit. ‘Er klopt niks van wat hij heeft geschreven. En nu denkt iedereen op school dat ik Bill Hunter uit het raam heb gegooid!’

‘Zo zijn ze, die journalisten. Maar gelukkig hebben we

hem het bos in gestuurd met dat hele filmidee.’

Mevrouw Stewart slaakte een nauwelijks gesmoorde zucht en ging de ketel op het vuur zetten.

‘Dat hele wát?’ zei Imogen even later.

De grijns bevroor op meneer Stewarts gezicht. ‘Heb je haar dat niet verteld?’

‘Natuurlijk heb ik dat niet verteld.’

‘Wat hebben jullie me niet verteld?’

‘Tegen mij hebben ze ook niks gezegd,’ voegde Arthur eraan toe.

‘Het gaat nergens over,’ zei meneer Stewart. ‘Die Sylvester wilde alleen...’

‘Sullivan,’ verbeterde mevrouw Stewart fluisterend.

‘Sullivan, dat was het. Hij was aan het rondneuzen en vroeg of hij een paar vragen mocht stellen voor een filmscript waar hij aan werkte, over een paar superheldenkinderen en hun pinguïnvriend of zoiets. Maar goed, het was verschrikkelijk slecht geschreven en ontzettend vergezocht. Ik zou niet weten waarom iemand zo’n soort verhaal zou willen schrijven.’ Hij vouwde kordaat zijn

krant dubbel. ‘Het is in ieder geval niet iets waarover wij ons druk hoeven te maken.’

Imogens maag maakte een salto. Ze had opeens geen zin meer in pindakaas en legde haar lepel op tafel. Ironisch genoeg had ze het vroeger waarschijnlijk best leuk gevonden als iemand een film over haar had willen maken. Nu verlangde ze alleen maar terug naar de tijd dat Einstein nog een geheim was.

‘Maar zoals je vader al zei, Imogen,’ zei mevrouw Stewart, ‘we hebben hem niks verteld.’

Toen Imogen die dag op school aankwam, zat Gracie al te wachten op het bankje, hun vaste plek. Imogen rende naar haar toe.

‘Hoi,’ zei Imogen.

‘Je bent alweer te laat,’ merkte Gracie op, al leek ze er niet heel erg mee te zitten. Ze stond op en ze liepen samen naar de aula.

‘Ik weet het,’ zei Imogen verontschuldigend. ‘Ik wilde liever niet dat –’

Er kwamen twee leerlingen uit een hogere klas voorbij. Een van de twee maakte een toeterend geluid. Hij nam niet eens de moeite om het zachtjes te doen.

‘Dat dus,’ besloot Imogen. Ze was lichttroze geworden.

‘Gewoon niet op letten,’ zei Gracie. ‘Dan krijgen ze er vanzelf genoeg van.’

‘Ik reageer ook niet.’ Imogen haalde haar schouders op. ‘Maar ze blijven het grappig vinden.’

